

ISBN 978-86-82504-07-8

SMRTNÁ OPASNOST

DOSIJE DREZDEN III



DŽIM BUČER

Naslov originala:

Jim Butcher

Grave Peril

The Dresden Files III

Grave Peril

Copyright © 2001 by Jim Butcher

All rights reserved.

Translation copyright © 2025, za srpsko izdanje,
ŽIR IZDAVAŠTVO



Poglavlje 1



Mrzim da vozim brzo, i imam dobar razlog za to. Pre svega, Plava Buba, *folksvagen* šklopocija u kojoj se kotrljam naokolo, počne opasno da pukće i brekće čim premašim devedeset na sat. A drugo, ne slažem se baš najbolje s tehnologijom. Čini se da je sve što je proizvedeno posle Drugog svetskog rata, kad se nađe u mojoj blizini, podložno iznenadnim kvarovima. I zato kad vozim, po pravilu vozim veoma oprezno i razborito.

Ovo veče je izuzetak od pravila.

Gume su s negodovanjem zaškrilale kad je Buba skrenula levo, uprkos jasno postavljenom znaku *ZABRANJENO SKRETANJE*. Stari auto je odvažno terao dalje, kao da oseća šta je na kocki, i nastavljao svoje neustrašivo tandrkanje, ječanje i čangrljanje dok smo strelovito jurili ulicom.

„Možemo li malo brže?“, otezao je Majkl. Nije to bila žalba. Bilo je to pitanje, smireno izgovoreno.

„Samo ako nam vetar bude duvao u leđa dok idemo nizbrdo“, odgovorio sam. „Koliko još do bolnice?“

Grmalj je slegnuo ramenima i odmahnuo glavom. Kosa mu je bila od one vrste prosede, tamne naspram srebra, kakvu neki muškarci izgleda imaju sreće da im bude nasledna, mada mu je brada i dalje bila nenarušeno tamnosmeđa, skoro crna. U uglovima uštvavljenog lica videle su se bore



brige i smeha. Krupne izbrazdane šake držao je na koljenima, zbog komandne table, privučene skoro do grudi.

„Nisam siguran“, odgovorio mi je. „Nešto više od tri kilometra?“

Čkiljio sam kroz vetrobransko staklo Bube ka svetlosti koja je zamirala.

„Sunce samo što nije zašlo. Nadam se da nismo previše zakasnili.“

„Činimo sve što možemo“, uveravao me je Majkl. „Ako bude volja Božja, stižemo na vreme. Jesi li siguran u svoj...“, usne mu se gadljivo iskriviše, „izvor?“

„Bob je naporan, ali retko greši“, odvratio sam, pa naglo zgazio kočnicu i zaobišao đubretarski kamion. „Ako kaže da će utvara biti tamo, biće tamo.“

„Bog nam pomogao“, rekao je Majkl i prekrstio se. Osetio sam mreškanje nečega moćnog oko njega, neke spokojne energije – moć vere. „Hari, hteo sam da o nečemu razgovaram s tobom.“

„Nemoj ponovo da me zoveš na misu“, rekao sam, osetivši nelagodu. „Znaš da ću glatko da te odbijem.“ Neko u crvenom *taurusu* me je isekao, pa sam morao naglo da skrenem u zaustavnu traku ne bih li ga prestigao. Dva točka Bube odigla su se s tla. „Seronjo!“, razdrao sam se kroz prozor s vozačke strane.

„To me neće sprečiti da pitam“, rekao je Majkl. „Ali ne. Hteo sam da znam kad ćeš se oženiti s gospođicom Rodrigez?“

„Paklenih mu praporaca, Majkle“, mrko sam ga pogledao. „Ti i ja poslednje dve nedelje jurcamo širom grada, sukobljavamo se sa svim utvarama i duhovima koji su najednom promolili svoju ružnu glavu. I dalje ne znamo šta je nateralo svet duhova da pošasavi.“

„Znam, Hari, ali...“

„Trenutno smo se“, prekinuo sam ga, „nameračili na gadnu matoru rospiju okruga Kuk, koja bi mogla da nas ubije ako nam popusti pažnja. A ti se raspituješ o mom ljubavnom životu.“

Majkl se namrštio na mene.

„Spavaš s njom, zar ne?“, upitao je.



„Ne dovoljno često“, prorežao sam pa se prestrojio, naglo zaobišavši putnički autobus.

Vitez je uzdahnuo.

„Voliš li je?“, upitao je.

„Majkle“, rekao sam, „batali me. Šta smeraš takvim pitanjima?“

„Voliš li je?“, bio je uporan.

„Pokušavam da vozim, znaš.“

„Hari“, osmehnuo se. „Voliš li devojku ili ne? Nije to teško pitanje.“

„Reče stručnjak“, progundao sam. Prozujao sam pored plavaca otprilike trideset kilometara na sat preko ograničenja i video kako je policajac za volanom samo trepnuo i prosuo kafu kad me je primetio da prolazim. Proverio sam retrovizor i ugledao kako su oživela rotirajuća plava svetla policijskog automobila. „Dođavola, sad smo ga ugasili. Panduri će uleteti odmah za nama.“

„Ne brini zbog njih“, uveravao me je Majkl. „Samo odgovori na pitanje.“

Na brzinu sam bacio pogled ka njemu. Posmatrao me je, lica širokog i iskrenog, snažne vilice i sjaktavih očiju. Bio je ošišan skoro do glave, kao marinac, ali je imao kratku ratničku bradu, uredno štucovanu. „Pa valjda“, rekao sam koji tren kasnije. „Aha.“

„Onda ti ne bi smetalo to da kažeš?“

„Šta da kažem?“, odugovlačio sam.

„Hari“, prekorio me je Majkl, čvrsto se držeći dok smo poskakivali po neravnom putu. „Nemoj da si dete. Ako voliš ženu, reci to.“

„Zašto?“, zatražio sam da čujem.

„Nisi joj rekao, je l' da? Nikad to nisi rekao.“

Ošinuo sam ga pogledom.

„Pa šta i ako nisam? Zna ona. Zar je to toliko bitno?“

„Hari Drezdene“, rekao je, „ti bi, od svih ljudi, trebalo da znaš koliku moć imaju reči.“

„Slušaj, zna ona“, ponovio sam, zgazivši kočnicu, pa ponovo dodao gas do daske. „Dobila je razglednicu.“

„Razglednicu?“, upitao je Majkl.



„I to *halmarkovu*.”

Uzdahnuo je.

„Daj da čujem kako izgovaraš te reči.”

„Molim?”

„Izgovori reči”, zatražio je. „Ako voliš ženu, zašto ne možeš to da kažeš?”

„Pa ne mogu da idem naokolo i *govorim* tako nešto ljudima, Majkle. Svih mu zvezda na nebu, to je... Prosto ne mogu, u redu?”

„Ne voliš je”, rekao je Majkl. „Shvatam.”

„Znaš da to nije...”

„Izgovori reči, Hari.”

„Hoću, ako će mi te to skinuti s grbače”, rekao sam, dodajući Bubi poslednju moguću trunku gasa što sam mogao da izvučem. Mogao sam da vidim policiju negde u saobraćajnoj gužvi iza nas. „U redu.” Divlje sam se, čarobnjački namrgodio na njega i prorežao: „Volim je. Eto, šta kažeš na to?”

Majkl se sav ozario.

„Vidiš? To je jedino što se isprečilo među vama. Ti nisi osoba koja govori ono što oseća. Niti osoba naročito sklona introspekciji, Hari. Ponekad treba samo da pogledaš u ogledalo i vidiš šta se nalazi tamo.”

„Ne volim ogledala”, gundao sam.

„Bez obzira na to, moraš da uvidiš da *zaista* voliš ženu. Mislio sam da ćeš se, posle Ilejn, suviše osamiti i da nikada...”

Odjednom sam osetio navalu vatrene srdžbe.

„Ne *pričam* o Ilejn, Majkle. Nikada. Ako ne možeš to da progutaš, izađi iz mojih kola i pusti me da sâm radim.”

Majkl se mrštio na mene, verovatno više zbog mog izbora reči nego bilo čega drugog.

„Govorim o Suzan, Hari. Ako je voliš, trebalo bi da se oženiš njom.”

„Ja sam čarobnjak. Nemam *vremena* da budem oženjen.”

„Ja sam vitez”, odvratio je Majkl. „I ja imam vremena. Vredno je toga. Previše si sâm. Počinje da se primećuje.”

Ponovo sam se namrgodio na njega.

„Šta ti to znači?”



„Napet si. Mrzovoljan. I sve više, sve češće se osamljuješ. Moraš da održiš vezu s ljudima, Hari. Bilo bi ti suviše lako da kreneš mračnijim putem.”

„Majkle”, brecnuo sam se, „ne treba mi bukvića. Ne treba mi još jedan razgovor o preobraćanju. Ne treba mi 'odbaciti svoje zle moći pre nego što te progutaju' govor. *Ponovo*. Ono što mi treba jeste tvoja podrška dok se rešavam ovog stvora.”

Bolnica okruga Kuk pojavila se na vidiku, pa sam napravio polukružno tamo gde nije dozvoljeno kako bih poterao Plavu Bubu trakom za prijem hitnih slučajeva.

Majkl se odvezao, još pre nego što se auto zaustavio, pa posegao ka zadnjem sedištu da dohvati ogroman mač, punih metar i po u njegovim crnim kanijama. Izašao je iz kola i pripasao mač. Zatim je ponovo pružio ruku unutra, da dohvati beli plašt s crvenim krstom na levoj strani grudi, koji je uvežbanim pokretom nabacio na ramena. Prikopčao ga je pod grlom još jednim krstom, ovim od srebra. Nimalo se nije slagao s njegovom flanelskom radničkom košuljom, plavim farmericama i teškim cokulama s čeličnim ojačanjem na prstima.

„Možeš li makar da ostaviš plašt?”, požalio sam se. Otvorio sam vrata i izvukao se s vozačkog sedišta Bube, protegavši duge noge, pa sa zadnjeg sedišta pokupio svoju opremu – novu čarobnjačku palicu i nov razarajući štap, i jedno i drugo tek izrezbareno i još pomalo žutokljuno.

Majkl me je povređeno pogledao.

„Ovaj plašt je deo onoga što radim isto koliko i mač, Hari. Uostalom, nije ništa manje smešan od tog kaputa koji ti nosiš.”

Spustio sam pogled na svoj crni kožni mantil sa onom širokom kratkom pelerinom što pada s ramena, koji se širi i na izrazito zadovoljavajući način nadima oko nogu. Moje crne farmerice i tamna kaubojska košulja imale su stila nemerljivo više od Majklovog kostima.

„Šta mu fali?”

„Pripada filmskom setu *El Dorada*”, rekao je Majkl. „Jesi li spreman?”



Prostrelio sam ga ubilačkim pogledom, na šta mi je okrenuo drugi obraz, uz osmeh, pa smo se uputili ka vratima. Čuo sam policijske sirene kako nam se približavaju, možda svega blok ili dva udaljene.

„Ovo će da bude čupavo.“

„Onda bi nam bilo bolje da požurimo.“ Zabacio je beli plašt tako da oslobodi desnu ruku, pa položio šaku na balčak velikog širokog mača. Tada je pognuo glavu, prekrstio se i promrmljao: „Milosni Oče, vodi nas i štiti u našoj borbi protiv tame.“ I ponovo je oko njega zabrujala ona energija, poput vibracija muzike koje se čuju kroz debeo zid.

Zavrteo sam glavom i iz džepa mantila izvadio kožnu vrećicu, otprilike veličine mog dlana. Nakratko sam morao da žongliram palicom, razarajućim štapom i vrećicom, pa završio s palicom u levoj ruci, kao što i treba, štapom u desnoj, i vrećicom koja mi visi među zubima.

„Sunce je zašlo“, procedio sam. „Hajdemo.“

I tada smo potrčali, vitez i čarobnjak, kroz ulaz za hitne slučajeve bolnice okruga Kuk. Privukli smo prilično zapanjenih pogleda kad smo ušli, dok se moj mantil nadimao kao crni oblak iza mene, a Majklov beli plašt širio poput krila osvetničkog anđela čije je ime nosio. Ujezdili smo unutra, pa se klizeći zaustavili na prvom raskršću hladnih, sterilnih hodnika prepunih užurbanih ljudi.

Zgrabio sam za ruku prvog bolničara kojeg sam ugledao. Zatreptao je pa me otvorenih usta odmerio od vrhova mojih kaubojskih čizama do tamne kose na vrh glave. Nervozno je bacio pogled na moju palicu i štap, na srebrni privezak u obliku pentagrama koji mi je visio na grudima, pa progurao knedlu. Zatim je pogledao ka Majklu, onako visokom i plećatom, načisto spokojnog izraza lica, koji je bio u potpunoj suprotnosti sa svojim belim plaštom i širokim mačem na boku. Uzrujano se odmakao za korak.

„M-m-mogu li vam pomoći?“

Prikovao sam ga na mesto svojim najžešćim, tamnookim osmehom i procedio kroza zube stegnute oko kožne vrećice:

„Zdravo. Možete li nam reći gde se nalaze jaslice?“